

Стефанчук М. М.

ПОВНОВАЖЕННЯ ПРОКУРОРА У ПРОВАДЖЕННІ В СПРАВАХ ПРО АДМІНІСТРАТИВНІ ПРАВОПОРУШЕННЯ КРІЗЬ ПРИЗМУ ПРАВОВОЇ РЕГЛАМЕНТАЦІЇ ФУНКЦІЙ ПРОКУРАТУРИ УКРАЇНИ

УДК 341

Актуальність. Прийняття Верховною Радою України 14 жовтня 2014 року нового Закону України «Про прокуратуру» [1] (далі – Закон), який набирає чинності (окрім деяких положень, визначених п. 1 Розділу XII «Прикінцеві положення») з 25 квітня 2015 року, стало поштовхом до активної наукової дискусії з приводу законодавчого закріплення повноважень прокуратури України, якими вона наділяється для реалізації своїх конституційних функцій.

Слід зауважити, що функціональне спрямування сучасної прокуратури України визначається двома напрямками її діяльності: участь прокурора у сфері кримінальної юстиції і діяльність, що здійснюється поза межами кримінальної юстиції, з метою захисту прав, свобод і законних інтересів фізичних і юридичних осіб, а також суспільства та держави, що узгоджується із європейськими стандартами [2]. При цьому, правовий аналіз змісту нового Закону дає можливість стверджувати, що правозахисний потенціал прокуратури України, поза межами кримінальної юстиції, зводиться до удосконалення правової регламентації конституційної функції представництва інтересів громадянина або держави в суді у випадках, визначених законом. Підтвердженням цьому є також положення п. 1 Розділу XIII «Перехідні положення» Закону, в якому законодавчо встановлено, що прокуратура виконує функцію нагляду за додержанням прав і свобод людини і громадянина, додержанням законів з цих питань органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування, їх посадовими і службовими особами виключно у формі представництва інтересу

ЗБІРНИК НАУКОВИХ СТАТЕЙ

сів громадянина або держави в суді (тут і далі виділено мною – М. С.). Вбачається, що саме таким чином законодавець висвітлив положення п. 5 ст. 121 чинної Конституції України, яка проголошує однією із функцій прокуратури нагляд за додержанням прав і свобод людини і громадянина, додержанням законів з цих питань органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування, їх посадовими і службовими особами в норми нового Закону, визнавши її формою функції представництва інтересів громадянина або держави в суді.

З метою практичної реалізації окреслених вище положень щодо діяльності прокуратури України поза кримінальною сферою законодавцем внесено ряд змін до законодавчих актів України, які містять відповідні норми, з тим, щоби привести їх у відповідність до нової концепції діяльності прокуратури поза кримінальною сферою, яка наразі започатковується нормами нового Закону.

Одним з таких нормативно-правових актів є Кодекс України про адміністративні правопорушення (далі – КупАП) [3], який до внесення змін до нього Законом, однією із гарантій забезпечення законності при застосуванні заходів впливу за адміністративні правопорушення, визначав прокурорський нагляд.

Аналіз останніх досліджень. На доктринальному рівні питання участі прокурора у провадженні у справах про адміністративні правопорушення у своїх дослідженнях торкалися Агеев О.В., Драган О.В., Дьомін Ю.М., Колотило О.Ф., Сорочко О.Є, Шемякін О.В. та ін. Однак, прийняття нового Закону, нормами якого закріплена сучасна концепція реалізації прокуратурою України своїх повноважень в рамках визначених конституційних функцій, вимагає наукової дискусії щодо правової природи повноважень прокурора у провадженні в справах про адміністративні правопорушення крізь призму правової регламентації функцій прокуратури України, що визначає мету цієї статті.

Виклад основного матеріалу. Слід зауважити, що повноваження прокурора в провадженні у справах про адміністративні правопорушення в основному відображали реалізацією так званої функції «загального нагляду», правова регламентація якої

знайшла своє відображення у пункті 9 розділу XV «Перехідні положення» Конституції України, згідно з положеннями якого прокуратура продовжує виконувати відповідно до чинних законів функцію нагляду за додержанням і застосуванням законів до введення в дію законів, що регулюють діяльність державних органів щодо контролю за додержанням законів [4]. При цьому доречно звернути увагу на те, що аналізуючи Рішення Конституційного Суду України (далі –КСУ) від 10 вересня 2008 року № 15 – рп [5], деякі науковці зазначають, що Конституційний Суд України у ньому дійшов висновку про те, що після доповнення ст. 121 Конституції України (якою встановлено вичерпний перелік функцій прокуратури) п. 5, який частково поновив конституційну функцію нагляду, вичерпав дію п. 9 розділу XV «Перехідні положення» Конституції України [6, 13; 7, 19].

В розвиток розгляду цього питання звернімо увагу на Окрему думку судді КСУ Бринцева В.Д. стосовно досліджуваного Рішення КСУ, в п. 2 якої він зазначив про те, що Законом України «Про внесення змін до Конституції України» від 8 грудня 2004 року N 2222-IV [8] статтю 121 Конституції України доповнено пунктом 5, яким фактично відновлено конституційне підґрунтя для більшості форм прокурорського нагляду. Разом з тим *у повному обсязі діє пункт 9 Перехідних положень, тому що правових підстав вважати його таким, що вичерпав свою дію, немає*. Таким чином забезпечуються конституційні засади прокурорського нагляду у більш широких межах, ніж це передбачено пунктами 3, 5 статті 121 Конституції України [9]. В Окремій думці іншого судді КСУ стосовно цього Рішення КСУ зазначалось про те, що межі повноважень прокурорів, закріплені в законах, не можуть виходити за межі функцій, якими наділена прокуратура Конституцією України [10].

З урахуванням вищевикладеного, з певною вірогідністю, можна стверджувати про те, що прийняття нового Закону – важливий крок у напрямку законодавчої реалізації положень пункту 9 розділу XV «Перехідні положення» Конституції України, на необхідність якої КСУ звертав увагу Верховної Ради України у п. 3

резолютивної частини вказаного вище Рішення КСУ. У цьому напрямку згідно з положеннями п. 5 Розділу XII «Прикінцеві положення» Закону вносяться зміни до значної кількості законодавчих актів України, одним з яких є КУпАП.

Так, ст. 7 КУпАП доповнено ч. 5, за змістом якої прокурор здійснює нагляд за додержанням законів при застосуванні заходів впливу за адміністративні правопорушення шляхом реалізації повноважень щодо нагляду за додержанням законів при застосуванні заходів примусового характеру, пов'язаних з обмеженням особистої свободи громадян. Очевидно, що ці повноваження прокуратури України є формами реалізації конституційної функції, передбаченої в п. 4 ст. 121 Конституції: нагляд за додержанням законів при виконанні судових рішень у кримінальних справах, а також при застосуванні інших заходів примусового характеру, пов'язаних з обмеженням особистої свободи громадян. Так, відповідно до ч. 2 ст. 26 Закону прокурор здійснює нагляд за додержанням законів при виконанні судових рішень у кримінальних справах, при застосуванні інших заходів примусового характеру, пов'язаних з обмеженням особистої свободи громадян, *шляхом проведення регулярних перевірок*, а також у зв'язку з необхідністю належного реагування на відомості про можливі порушення законодавства, що містяться у скаргах, зверненнях чи будь-яких інших джерелах. Частиною першою цієї ж статті визначено права прокурора при здійсненні такого нагляду, серед яких право на звернення до суду з позовом (заявою) у визначених законом випадках.

Аналізуючи положення законодавства України, правових позицій КСУ [11], а також доктринальні напрацювання у цій сфері [12, 13, 14] до таких заходів примусового характеру, пов'язаних з обмеженням особистої свободи громадян у провадженні в справах про адміністративні правопорушення можна віднести такі заходи забезпечення провадження у справі про адміністративне правопорушення як доставлення, адміністративне затримання та привід порушника, які реалізуються за допомогою примусового обмеження свободи пересування і дій відповідної особи (*пробле-*

ми правової регламентації заходів забезпечення провадження у справах про адміністративні правопорушення як одного із перспективних напрямків діяльності прокурора в адміністративно-деліктному провадженні висвітлювались нами раніше [15], тому не становлять предмет дослідження цієї статті), а також серед адміністративних стягнень – адміністративний арешт (ст. 32 КУпАП). В той же час привертають увагу зміни, що вносяться Законом, до ст. 267 КУпАП, згідно положень яких прокурор виключається з переліку суб'єктів, до яких можуть бути оскаржені заходи забезпечення провадження у справі про адміністративне правопорушення. Аналізуючи вказані законодавчі зміни виникає питання, чому, принаймні, такі заходи, як доставлення, адміністративне затримання не можуть бути оскаржені до прокурора, якщо він здійснює нагляд за додержанням законів при застосуванні заходів примусового характеру, пов'язаних з обмеженням особистої свободи громадян?

Крім того, згідно змін, внесених Законом до ч. 1 ст. 287 КУпАП прокурор може оскаржити постанову по справі про адміністративне правопорушення у випадках, передбачених частиною п'ятою статті 7 цього Кодексу, тобто при здійсненні нагляду за додержанням законів при застосуванні заходів впливу за адміністративні правопорушення шляхом реалізації повноважень щодо нагляду за додержанням законів при застосуванні заходів примусового характеру, пов'язаних з обмеженням особистої свободи громадян. При цьому, відповідно до положень ст. 284 КУпАП по справі про адміністративне правопорушення, орган (посадова особа) виносить одну з таких постанов: 1) про накладення адміністративного стягнення; 2) про застосування заходів впливу, передбачених статтею 24-1 цього Кодексу; 3) про закриття справи.

Враховуючи викладені вище положення, можна дійти висновку, що чинна правова регламентація дає право прокурору оскаржити лише постанову суду про накладення такого адміністративного стягнення як адміністративний арешт. В той же час, згідно положень ч. 2 ст. 287 КУпАП постановою районного, районного у місті, міського чи міськрайонного суду (судді) про

накладення адміністративного стягнення може бути оскаржена в порядку, визначеному цим Кодексом. Так, зокрема, статтею 294 КУпАП вирішені питання набрання постановою судді у справі про адміністративне правопорушення законної сили та перегляду такої постанови. Привертає увагу той факт, що частина друга цієї статті, яка містить перелік осіб, які можуть оскаржити постанову судді у справі про адміністративне правопорушення, а отже є спеціальною нормою в частині оскарження саме постанови судді у справі про адміністративне правопорушення, не наділяє таким правом прокурора.

Викладені вище положення свідчать про неузгодженість законодавства в цій частині та необхідність приведення його до вимог принципу правової визначеності, що є надзвичайно важливим з огляду на те, що мова йде про правове регулювання відносин, пов'язаних із застосуванням до осіб заходів адміністративного примусу, пов'язаних з обмеженням особистої свободи. В цьому аспекті принагідно нагадати, що згідно з практикою Європейського суду з прав людини, який неодноразово у своїх рішеннях [16] вказував, що коли йдеться про позбавлення свободи, надзвичайно важливою умовою є забезпечення загального принципу юридичної визначеності, а також про те, що у випадку, коли національний закон передбачає можливість позбавлення свободи, такий закон має бути достатньо доступним, чітко сформульованим і передбачуваним у своєму застосуванні - для того, щоб виключити будь-який ризик свавілля. У напрямку вирішення цього питання вважаємо за необхідне чітко визначити на законодавчому рівні, заходи примусового характеру, пов'язані з обмеженням особистої свободи громадян, нагляд за додержанням законів при застосуванні яких покладається на прокурора в провадженні у справах про адміністративні правопорушення. Крім того, вбачається потреба в узгодженні висвітлених вище положень ст. 287 та ч. 2 ст. 294 КУпАП з положеннями ст. 26 Закону, яка наділяє прокурора правом, при здійсненні нагляду за додержанням законів при виконанні судових рішень у кримінальних справах, при застосуванні інших заходів примусового характеру, пов'язаних з обмеженням

особистої свободи громадян, на звернення до суду з позовом (зазвоюю) у визначених законом випадках, однак не наділяє його правом на апеляційне оскарження відповідних рішень судів.

В процесі правового аналізу змін, що вносяться Законом до КУпАП, важко не помітити певну непослідовність законодавця у питанні приведення норм цього Кодексу у відповідність із положеннями нового Закону. Так, потребує додаткового з'ясування питання, чому законодавець, позбавивши прокуратура права вносити такий акт реагування, як подання в порядку загального нагляду, а також виключивши із КУпАП норми, що регламентували порядок його внесення, розгляду та реагування, залишив без змін ст. 250 КУпАП, яка визначає повноваження прокурора при здійсненні нагляду за виконанням законів при провадженні в справах про адміністративні правопорушення та відносить до прав прокурора при здійсненні цього нагляду такі права: порушувати провадження в справі про адміністративне правопорушення; знайомитися з матеріалами справи; перевіряти законність дій органів (посадових осіб) при провадженні в справі; брати участь у розгляді справи; заявляти клопотання; давати висновки з питань, що виникають під час розгляду справи; перевіряти правильність застосування відповідними органами (посадовими особами) заходів впливу за адміністративні правопорушення; вносити подання, оскаржувати постанову і рішення по скарзі в справі про адміністративне правопорушення, а також вчиняти інші передбачені законом дії. Крім того, ч. 2 цієї статті передбачено обов'язкову участь прокурора у розгляді судом справ про адміністративні корупційні правопорушення, передбачені статтями 172-4 - 172-9 цього Кодексу. Очевидно, що положення цієї статті також підлягають перегляду на предмет узгодження з нормами нового Закону.

Так, згідно з положеннями ч. 7 ст. 23 Закону *(регламентує питання, пов'язані з реалізацією прокуратурою функцій представництва інтересів громадянина або держави в суді)* у разі встановлення ознак адміністративного чи кримінального правопорушення прокурор зобов'язаний здійснити передбачені законом дії щодо порушення відповідного провадження. Таким

чином, як слушно зауважує Т. Дунас, забезпечується реалізація одного із завдань представництва прокурором інтересів громадянина або держави в суді – притягнення осіб, винних у вчиненні правопорушень до встановленої законом відповідальності [17, 75].

В той же час змінами, що внесені Законом до статті 255 КУпАП, встановлено, що прокурор має складати протокол про адміністративне правопорушення, якщо діяння кваліфікуються:

- за статтями 172-4 - 172-9: адміністративні корупційні правопорушення;

- за статтею 185-4: злісне ухилення свідка, потерпілого, експерта, перекладача від явки до органів досудового розслідування чи прокурора під час досудового розслідування;

- за статтею 185-8: ухилення від виконання законних вимог прокурора;

- за статтею 185-11: розголошення відомостей про заходи безпеки щодо особи, взятої під захист.

Проаналізовані зміни до законодавства є принциповим обмеженням повноважень прокурора на стадії порушення провадження у справі про адміністративне правопорушення. Так, згідно чинного законодавства України, прокурор має право на порушення провадження у справах про адміністративні правопорушення не лише у випадку, якщо він уповноважений на складення протоколу про адміністративне правопорушення, згідно статті 255 КУпАП, але і в тому разі, якщо прокурор не уповноважений на складення такого протоколу, він, на підставі положень ст. 24 Закону України „Про прокуратуру” від 5 листопада 1991 року [18], має право винести постанову про ініціювання притягнення особи до адміністративної відповідальності, яка може розглядатись як процесуальний документ, яким є приводом до порушення провадження у справі про адміністративні правопорушення, оскільки у цій постанові обов’язково зазначається, ким і яке положення закону порушене та в чому полягає порушення.

Дослідження даного питання наразі є своєчасним з огляду на те, що нормами нового Закону та змінами, які вносяться ним до

законодавства України, не передбачено, які саме дії зобов'язаний здійснити прокурор у разі встановлення ознак адміністративного правопорушення, протоколи про які він не уповноважений скласти, для порушення відповідного провадження, а також в яких процесуальних документах такі дії повинні бути відображені. Тобто, правовий аналіз вказаних положень свідчить про необхідність доопрацювання вказаного питання, яке за змістом зводиться до пошуку процесуального документу, який буде альтернативою постанови про ініціювання притягнення особи до адміністративної відповідальності. В протилежному разі повноваження прокурора щодо порушення провадження у справах про адміністративні правопорушення будуть зводитись виключно до повноважень з порушення провадження по вказаним вище складам адміністративних правопорушень, що, безперечно, не посилює законодавчі гарантії забезпечення законності у досліджуваній сфері.

Щодо повноважень прокурора, пов'язаних з обов'язковою участю прокурора при розгляді судами справ про адміністративні корупційні правопорушення, то, видається за необхідне з'ясування питання про те, формою реалізації якої конституційної функції прокуратури України виступають такі повноваження, з огляду на те, що положення Закону України від 7 квітня 2011 року «Про засади запобігання і протидії корупції» [19], стаття 29 якого визначає, що нагляд за додержанням законів у сфері запобігання і протидії корупції здійснюється Генеральним прокурором України та підпорядкованими йому прокурорами, втрачають чинність із введенням у дію Закону України від 14 жовтня 2014 року «Про запобігання корупції» [20].

Не претендуючи на остаточність у вирішенні цього питання, та передбачаючи його дискусійність, все ж, візьмемо на себе сміливість твердження про те, що з огляду на те, що нормами нового Закону започатковано правову регламентацію напрямків діяльності прокуратури України поза межами кримінальної юстиції, яка зводиться до форм реалізації функції представництва інтересів громадянина або держави в суді у випадках, визначених законом, видається, що участь прокурора при розгляді судами справ про

адміністративні корупційні правопорушення, є однією із форм реалізації цієї конституційної функції прокуратури України. Слід зауважити, що на доктринальному рівні вже висловлювались правові позиції, за якими під функцією прокуратури з представництва в суді розумілась діяльність прокурора, яка поєднувалась з його участю в судовому розгляді, в тому числі справ про адміністративні правопорушення, з метою захисту прав і законних інтересів окремої особи, громадянина, держави [21, 43-44; 22, 24]. Крім того, згідно з п. 4 ч. 6 ст. 23 Закону Під час здійснення представництва інтересів громадянина або держави у суді прокурор має право в порядку, передбаченому процесуальним законом, брати участь у розгляді справи. Одним із таких процесуальних законів є КУпАП, ч. 2 ст. 250 якого передбачає обов'язкову участь прокурора при розгляді в суді справ про адміністративні корупційні правопорушення.

Висновки. З урахуванням вищевикладеного, можна виснувати про те, що перспективними напрямками майбутніх наукових доробок діяльності прокуратури у рамках провадження у справах про адміністративні правопорушення мають стати дослідження правової регламентації повноважень прокурора при здійсненні нагляду за додержанням законів при застосуванні заходів примусового характеру, пов'язаних з обмеженням особистої свободи громадян, а також при здійсненні функції представництва інтересів громадянина або держави в суді, у випадках, визначених законом, а також розробка теоретико-методологічних засад реалізації прокуратурою України функції представництва інтересів громадянина або держави в суді у випадках, визначених законом, з урахуванням сучасних детермінант її законодавчої регламентації.

1. *Про прокуратуру: Закон України від 14 жовтня 2014 року № 1697-VII // Голос України. – 2014. – № 206. – 25 жовтня.*

2. *Рекомендація ПАРС 1604 (2003) 11 «Про роль служби публічних обвинувачів в демократичному суспільстві, заснованому на верховенстві права» від 27 травня 2003 року [Електронний ресурс] URL : http://www.pravo.org.ua/files/_com_split_1.pdf; CM/AS(2004)Rec1604 final 6 February 2004 Role of the public prosecutor's office in a democratic society governed by the rule of law –Parliamentary Assembly Recommendation*

- 1604 (2003) [Електронний ресурс] URL : <https://wcd.coe.int/ViewDoc.jsp?id=114263&Site=COE>; Рекомендація Rec(2012)11 Комітету міністрів державам-учасникам «Про роль публічних обвинувачів поза системою кримінальної юстиції» [Електронний ресурс] URL : http://www.pravo.org.ua/files/rec_chodo_publ.PDF.
3. Кодекс України про адміністративні правопорушення від 7 грудня 1984 року № 8073-X (зі змінами та доповненнями) // Відомості Верховної Ради Української РСР. – 1984. – додаток № 51. – Ст. 1122.
  4. Конституція України від 28.06.1996 р. № 254к/96-ВР // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – ст. 141.
  5. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням 46 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень статті 1, частини першої статті 7, статей 8, 9, 10, частини четвертої статті 14, статті 17, частини першої статті 20, частини третьої статті 29 Закону України «Про прокуратуру» (справа про повноваження прокуратури відповідно до пункту 9 розділу XV «Перехідні положення» Конституції України: від 10 вересня 2008 року № 15-рп/2008 // Офіційний вісник України. – 2008. - № 71. – ст. 2396.
  6. Середа Г., Руденко М. Функція прокуратури з нагляду за додержанням і застосуванням законів // Вісник прокуратури. – 2010. -№ 12. – с. 8-13.
  7. Руденко М. В., Руденко М. М. Функція прокурорського нагляду за додержанням і застосуванням законів у контексті відновлення дії Конституції України 1996 року // Вісник Харківського національного університету імені Н. В. Каразіна № 945. Серія «ПРАВО». Випуск № 9. – 2011. – с. 15-20.
  8. Про внесення змін до Конституції України: Закон України від 8 грудня 2004 року № 2222 –IV // Відомості Верховної Ради України. – 2005. - № 2. – ст. 44.
  9. Окрема думка судді Конституційного Суду України Бринцева В.Д. стосовно Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням 46 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень статті 1, частини першої статті 7, статей 8, 9, 10, частини четвертої статті 14, статті 17, частини першої статті 20, частини третьої статті 29 Закону України 2Про прокуратуру» справа про повноваження прокуратури відповідно до пункту 9 розділу XV «Пе-

рехідні положення» Конституції України) // *Офіційний вісник України*. – 2008. – № 71. – ст. 2396.

10. *Окрема думка судді Конституційного Суду України Маркуш М.А. стосовно Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням 46 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень статті 1, частини першої статті 7, статей 8, 9, 10, частини четвертої статті 14, статті 17, частини першої статті 20, частини третьої статті 29 Закону України «Про прокуратуру» (справа про повноваження прокуратури відповідно до пункту 9 розділу XV «Перехідні положення» Конституції України) // *Офіційний вісник України*. – 2008. – № 71. – ст. 2396.*
11. *Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням 50 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих положень статті 263 Кодексу України про адміністративні правопорушення та пункту 5 частини першої статті 11 Закону України «Про міліцію» (справа про строки адміністративного затримання): від 11 жовтня 2011 р. № 10-рп/2011: // *Офіційний вісник України*. – 2011.- № 84. – Ст. 3089.*
12. *Бортняк Д. Ф. Заходи забезпечення адміністративно-деліктного провадження : автореф. дис. канд. юрид. наук : спец. 12.00.07 / Д. Ф. Бортняк. - Київ, 2011. – 16 с.*
13. *Галабурда Н. А. Діяльність міліції щодо застосування заходів забезпечення провадження у справах про адміністративні правопорушення: автореф. дис. канд. юрид. наук : спец. 12.00.07 / Н. А. Галабурда. - Дніпропетровськ, 2011. – 24 с.*
14. *Весельська Т. Ф. Адміністративні процедури затримання, огляду, вилучення та їх оскарження в адміністративному судочинстві : автореф. дис. канд. юрид. наук : спец. 12.00.07 / Т. Ф. Весельська. - Київ, 2012. - 27 с.*
15. *Стефанчук М. М. Деякі питання застосування заходів забезпечення провадження у справах про адміністративні правопорушення як одного із перспективних напрямків діяльності прокурора в адміністративно-деліктному провадженні // *Науковий вісник УжНУ. Серія „Право”*. Випуск № 24– 2014. – С. 131-137.*
16. *Рішення Європейського суду з прав людини у справі «Барановський проти Польщі» від 28.03.2000 р. [Електронний ресурс]. — URL : <http://coe.kiev.ua/hr/case/04.html>; Рішення Європейського суду з прав*

людини у справі «Новік проти України» від 18.12.2008 р. [Електронний ресурс] Міністерство юстиції України. — URL : <http://www.minjust.gov.ua/19612>; Рішення Європейського суду з прав людини у справі «Солдатенко проти України» від 23.10.2008 р. [Електронний ресурс] Міністерство юстиції України. — URL : <http://www.minjust.gov.ua/19612>.

17. Дунас Т. Завдання представництва прокурора у контексті нового ЦПК України // Прокуратура. Людина. Держава. – 2004. - № 7 (37). – с. 69- 75.
18. Про прокуратуру: Закон України від 5 листопада 1991 р// Відомості Верховної Ради України. – 1991. – № 73. – Ст. 793.
19. Про засади запобігання і протидії корупції : Закон України від 07.04.2011 р. № 3206-VI // ВВРУ. – 2011. – № 40. – Ст. 404.
20. Про запобігання корупції: Закон України від 14 жовтня 2014 року № 1697-VII // Голос України. – 2014. – № 206. – 25 жовтня.
21. Давиденко Л. Функції прокуратури України згідно з новою Конституцією України // Право України. – 1997. - № 6. – с. 43-46.
22. Шумський П. Представництво прокурора в суді // Право України. – 1998. - № 2 – с. 24-27.

Стефанчук М. М. Повноваження прокурора у провадженні в справах про адміністративні правопорушення крізь призму правової регламентації функцій прокуратури України

Висвітлюються проблемні питання правової регламентації повноважень прокурора у провадженні в справах про адміністративні правопорушення, пов'язані з реалізацією функції нагляду за додержанням законів при застосуванні заходів примусового характеру, пов'язаних з обмеженням особистої свободи громадян; аналізуються повноваження прокурора щодо обов'язкової участі під час судового розгляду справ про адміністративні корупційні правопорушення як форма реалізації функції представництва інтересів громадянина або держави в суді; зазначаються доктринальні погляди на вказані проблеми; визначаються перспективні напрямки подальших розвідок у сфері досліджуваних питань

Ключові слова: прокурор, провадження у справах про адміністративні правопорушення, функція нагляду за додержанням законів при застосуванні заходів примусового характеру, пов'язаних з обмеженням особистої свободи громадян, функція представництва інтересів громадянина або держави в суді

Стефанчук М. Н. Полномочия прокурора в производстве по делам об административных правонарушениях сквозь призму правовой регламентации функций прокуратуры Украины

Освещаются проблемные вопросы правовой регламентации полномочий прокурора в производстве по делам об административных правонарушениях, связанных с реализацией функции надзора за соблюдением законов при приме-

нении мер принудительного характера, связанных с ограничением личной свободы граждан; анализируются полномочия прокурора об обязательном участии в ходе судебного рассмотрения дел об административных коррупционных правонарушениях как форма реализации функции представительства интересов гражданина или государства в суде; указываются доктринальные взгляды на указанные проблемы; определяются перспективные направления дальнейших исследований в сфере рассматриваемых вопросов

Ключевые слова: прокурор, производство по делам об административных правонарушениях, функция надзора за соблюдением законов при применении мер принудительного характера, связанных с ограничением личной свободы граждан, функция представительства интересов гражданина или государства в суде

Stefanchuk M. M. Powers of prosecutor in proceeding in cases of administrative offenses in the light of the legal regulation of functions of the Prosecutor's Office of Ukraine

The article highlights the problematic issues of legal regulation of the powers of the prosecutor in proceeding in cases of administrative offenses related to the realization of the function of supervision over the observance of laws in the application of measures of coercion related to the restraint of personal liberty of citizens; analyzes the powers of the prosecutor on mandatory participation in judicial review cases of administrative corruption offenses as a form of realization of the function of representation by office of public prosecutor of interests of the citizen or the state in court; indicated doctrinal views on these issues; identify promising directions for further research in the area of the issues

Keywords: the prosecutor, the case of an administrative offense, the function of supervision over the observance of laws in the application of measures of coercion related to the restraint of personal liberty of citizens, the function of representation by office of public prosecutor of interests of the citizen or the state in court